

MARGRIET BREET

A person with long, curly hair, wearing a dark, long coat and light-colored shorts, stands with their back to the camera. They are standing in a field of mud and debris, possibly a flooded area. In the background, several wind turbines are visible against a cloudy sky with a bright light source on the left. The overall mood is somber and contemplative.

**MISSEN
MISTE
HEB GEMIST**

MISSEN MISTE HEB GEMIST

Margriet Breet

Uitgave in eigen beheer

januari 2025

eerste druk

now we've got holes in our hearts
yeah, we've got holes in our lives
where we've got holes, we've got holes
but we carry on

Passenger - holes

voor mezelf

&

voor ieder ander met oud verlies dat stiekem gaten prikt in al het nu

Vandaag begint de zomer
de langste dag van het jaar
ik zit op de bank van de Liefste
die al tien jaar lang mijn Liefste is
met ups en downs
dat wel
dat ook
dat zeker
de bank is een fijne bank
een hoekbank, een groene
ik zit in het midden
de Liefste zit in kleermakerszit naast me
in het hoekje
we zijn bruin en uitgerust
drie dagen geleden zijn we teruggekomen
we waren op caravanvakantie
Limburg, Frankrijk, Duitsland
zagen heuvels, fietsten, zwommen, lazeren
alle vakantiespullen zijn inmiddels opgeruimd
over een paar dagen moeten we weer werken
ik drink thee en eet M&M's
de Liefste hoeft niets
niets te drinken, niets te snoepen
hij zit vol van iets anders

Ik wil niet meer met jou
dat zegt hij, lukraak
zo hops, het valt uit zijn mond
ik wil niet meer met jou is wat hij zegt
de woorden vallen tussen ons in
worden in een mum van tijd
een metersdikke muur met mortel en beton
zijn ogen staan kil
alle gemeen dat hij in zich heeft, zit erin
hij zet zijn handen op zijn knieën
duwt zichzelf rechter dan recht
harder dan hard, strakker dan stijf
zijn mond is een onverzettelijke streep, een finishlijn
ik vraag of het waar is
ja, zegt hij, het is waar

De aarde stopt met draaien
het duizelt me
ik kan het niet geloven en toch moet dat
ik slik, huil, praat, verslik
dit moet een vergissing zijn, het kan niet anders
maar nee, het is geen vergissing, zegt hij
en dat ik moet gaan, nu meteen
ik moet zijn huis uit
ik sta op, wankel door de kamer, de gang
pak de klink van de voordeur, doe 'm open
stap op de fiets, een fiets met een stuur
ik moet het vastpakken, een voet op de trapper zetten
trappen moet ik, overeind blijven tot thuis
ik kijk niet meer om, durf het niet
stel dat hij er niet staat, niet naar me kijkt
niet in de deuropening staat
niet kijkt of ik het wel red

Onderweg gaat alles uit
het licht, de zomer, ik
ik ben als de dood
heb het koud, zo koud
er is dat zware, dat allene
er is die put, weer die put
die kutput waar de hoop niet gloort
weer dat vallen in dat holle, dat diepe
er is dat woelen, dat gekneusde
dat kapotte, niet hele
er is de gil, de smoring, het trillen
het zuchten, niet willen
dat niet snappen, dat stille
er zijn mijn kinderen, mijn vrienden
er is een tijd van half drie in de nacht
er zijn hartkloppingen, knokkels en knuisten
zachte knuffelkussens tegen mijn buik
er is een aandrang tot bellen, tot vragen
smeken tot terug
en alsjeblieft dat het niet waar is

Alles staat open
de ramen, de deuren, mijn hart, de sluisen
er is een geur van schimmel
vocht of verf, ik weet het niet
er is de piep in mijn oren
de ruis, nu ook een suis
er zijn krampen in kuiten en buik
er is de huil, liefst hard en grenzeloos
kan niet, er wonen hier kinderen
er is de schaamte voor al het huilen
voor de wallen onder mijn ogen
voor de weg kwijt zijn, voor het gemompel
voor niet meer weten hoe lang rijst ook alweer
waar de spullen die nodig zijn
met welke sleutel de deur
dat het hek
de fiets
de plantjes
snot op mijn laken, dikke ogen
er is hoop dat de slaap nog even komt
dan is alles er even niet

Er zijn schilders bezig
ze proberen niet naar binnen te kijken
dat lukt niet
ik moet huilen, steeds maar huilen
er zijn twee plekken waar dat onbespied kan
de wc of het wasmachinehok
ik kies het hok, kan er niet zitten
huil met m'n hoofd tussen de jassen en het zwemvest
die wasmachine, het lijkt wel of ik erin zit
kan aan de knoppen zitten wat ik wil
het ding gaat zijn eigen gang
draait programma's waar ik van overkook
recent vakantiegeluk met caravan, dat is programma één
programma twee is iets ouds
meisje van vijf verliest haar moeder, zo heet het
dacht dat het allang niet meer draaide
soms draait het rotting beide programma's tegelijk
dan ontstaat er kortsluiting
doet niets het meer, slaat alles dood
ook ikzelf

*Het was op een zondag in Kampen
we waren aan de wandel
mijn vader, mijn moeder
mijn zusje van drie, mijn nieuwe babyzusje en ik
ik was bijna vijf
hielp mee met het duwen van de kinderwagen
opeens viel mijn moeder op straat
lag ze daar een beetje gek te doen
er was een kapperszaak die dicht was
maar toch openging voor ons
mijn moeder werd van straat geraapt
in een stoel gezet
een kappersstoel
daar zat ze, onderuitgezakt
er werden stinkdoekjes uit een zakje gescheurd
daar werd haar gezicht mee gedept*